חיי ומותו של אבו־ג'יהאד

חליל איבראהים וזיר, המכונה אבו־ג'יהאד, לא יכול היה לשכוח את גירוש הערבים מרמלה. טראומה זו דירבנה אותו לפעילות בעניין הפלסטיני. על חייו ומותו של מי שהיה סגנו ויד ימינו של יאסר ערפאת.

8

„פרשת אלישבע" — המשך

יוזמה והרבה חוצפה הביאו לפגישתם הראשונה של אלישבע צ'יזיס ומשה דיין, שהיה אז שר־הביטחון. אלישבע ניסתה לעזור לאחיה להיחלץ ממישפט פלילי. פגישתם הביאה לרומאן של שנתיים. בינתיים, הספיק האח להסתבך שוב בפלילים.

40

דגל אחד פחות מדי

פגישה עם אבו־ג'יהאד • דגל אחד פחות מדי • מעם של כלואי גטו לעם של כולאי גטו • ומה לישראלי, יליד נהלל, יהודי ממוצא רוסי ולשיר של היינ־ריך היינה? • והחותנת היהו־דיה של מייקל דוקאקיס.

17

מה קרה באום־אל־תחתחת?

סיפור הרפתקותיו של ניצן זאבי, הידוע בכינויו סטולן, שנפצע בתאונת־דרכים ביציאה מכפר ערבי ונותר במקום לבדו, שותת דם, לבוש במדי צה"ל ונושא נשק.

16

רחל המרחלת מרוחת:

רותי בן־אברהם חיפ־שה אב לעידו – בסוף מצאה • על המחסור החמור בתוצרת מקו־מית שהביא לייבוא גברים מחו"ל • על השריטה במכוניתה של חיה יוסף • על הרומאן המוזר וחוש־ההומור של תמר אבידר • גברת לבטוב מספרת על מזכירה נאמנה קצת יותר מדי • ועוד על נישואיה של אתי צבר (בתמונה) לקבלן אמריקאי.

36

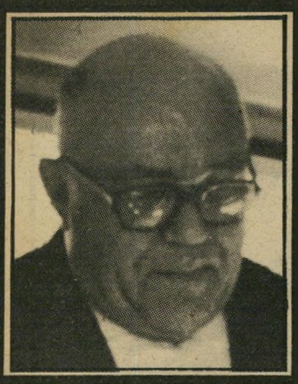

כתבת השער הקידמי:

הכוכב שלא הופיע

ההפתעה היחידה שאירעה בסיום מישפטו של ג'ון דמאניוק היתה העדרותו של הנאשם. ההרשעה עצמה לא הפתיעה איש, גם לא את יורם שפטל, סניגורו של הנאשם. בראיון להעולם הזה הוא מגיב על תהליך המישפט ועל פסק־הדין, שלפי דבריו התנהלו בדרך לא הוגנת.

9

כתבת השער האחורי:

האהבה הסודית

גלי עטרי לא מפחדת מחשיפה, גם לא מרכי־לות. ולראיה, שיריה האחרונים לא מצניעים על חייה האישיים, אלא חושפים יותר מטפח. על אהבתה הסודית אין היא מדברת. זה יותר מדי קשה.

38

המגילה הגנוזה

ניתוח מעמיק של מגילת־העצמאות מגלה אי אלה סתירות, כמה אי־דיוקים, קצת היסטוריה מפוברקת והרבה בעיות של משמעות הקשו־רות בצירוף „מדינה יהודית".

14

שופטת שלא מבינה באופציות

מרים בן־פורת (בתמונה), השופטת העליונה הפורשת, כלל לא מתרגשת מאיזכור שמה ברשימת ה־150 שזכו לקבל אופציות ממיקי אלבין. „אם אחייניי, עורך־הדין עמיהוד בן־פורת קשור בזה, זה כנראה בסדר," היא אומרת. על קרן נשואה היא לא יודעת דבר.

18

יפות יפות

מיהו חמש הדוגמניות המצליחות והמיקצו־עיות ביותר בארץ? מה הן חושבות על עצ־מן? על דוגמנות בכלל? על הקאריירה האישית שלהן? ומה חושבים עליהם אנשי המיקצוע ב־מישאל שערך העולם הזה. (בתמונה למעלה: דורית ילינק).

24

להלבין כסף

מיכבסת הכספים של מיקי אלבין • יש־ראלים בעיסקי הבנייה באמסטרדם • האם המציאו פקידי־המכס מיסמכים? • על שוק־פישפשים ישראלי בצומת גלילות • שלום בלושטיין ירוויח מהבטלנים • ואגד יחוייב למכור את דיהטסו • אונגר לא מוכר

27

אסיר משוחרר

ויליאם שפירא (62) הגיע השבוע מארצות־הברית. חייל עתיר קרבות, שנאשם וישב 13 שנים בכלא על רצח שהוא טוען כי לא ביצע. חרות לפיד דאג לשיחרורו מן הכלא.

35

דף חדש

אחרי המישגל או במעמד הר־סיני

מדוע הנער והנערה בשירו המפורסם ביותר של אלתרמן „עייפים עד בלי קץ"? האם תינו אהבה לפני שנפלו יחויים? ואולי ביקש המשורר סתם לשכתב את מעמד הר־סיני בלשון חילונית? צפריר גוטליב שואל ומשיב במאמר פרובוקאטיבי. סלמאן נאטור, כותב על סתם יום של חול שבו „קמים ו־נופלים" אבל שום בן־אדם אינו נושך כלב, ומימי הברי־כה נותרים צלולים כשהיו.

28

חיים במתנה

סיפורו של אשר ששון, שסבל מתיפקוד לקוי של הכליות ועבר באחרונה ניתוח השתלה. הוא מספר על הסבל והייסורים שהיו מנת חלקו, ועל הניתוח שהציל את חייו.

30

רינוני רון

מעשה בשוטר־ביטחוניסט ובנערות־ליווי שפחדו להתלונן • פצצת־סירחון ליום־ההולדת של ורדינה כהן • מה עושה משה גיאת במרכזיה של בית־אבות? • מדוע התפשט גדי יגיל על הבימה? • והאופנה החדשה בעיר – עור חדש העולה 4000 דולר.

37

המדורים הקבועים:

מיכתבים — הדרך לאודסה 3
איגרת העורך — דוד רובינוב 4
הנרון — דמיאניוק 5
במדינה — מי הרוויח 6
תשקיף — פיתקפת חריצות 10
אנשים — שיער מיוחד 12
תמרורים — אביבי הצלב 16
יומן אישי — חומות יהודיה 17
מה הם אומרים — נילעד בנים, אידיש שמי, דפי פרבר, מוטה גור, מרים בן־פורת 18
קולנוע — אשת הוחש 20
לילות ישראל — נסיכות מפוקפקות 22
אתה והשקל — הפישפשים באים 27
דף חדש — מגש הכסף 28
תשבצים 32
זה גם זה — שבוע רגיל 33
הורוסקופ — מזל שור 34
רחל מרחלת — על כל העולם 36
ריבוי הון — פצצת סירחון 37
חשבון נפש — נקי עפרי 38

מיכתבים

הספד מפירנצה

על הקורבן בכפר ביתא („טיול הד־מים", העולם הזה 13.4.88).

תירצה פורת, היקרה והענוגה,
שבלא־עת נלקחה למוות מאיתנו
עוד קורבן טרי, נערה בתולה שלא הגיעה לפירקה,
על מיזבח המולך וגואליו.
קורבנך יחזק את מישטרם האיום
של כוהני־המולך מגיא בן־הינום
שמיר, שרון, ארנס וכו'
השונאים את השלום
והסוחרים בנפשות המתים שלנו כיום
ובנישמתך שלך, תירצה.
וטוב מותי במקומך, תירצה.
הם יביאו במהרה עוד מילחמה
מפני שכוח שילטונם יגדל, יעלה ויבוא
ביחס ישר למיספר קורבנות־הדם.

ד"ר אדן גרין, פירנצה, אימל'ה

● ● ●

האופציה הפלסטינית

על מהלכיו האחרונים של חוסיין, מלך ירדן.

הגעתי למסקנה כי חוסיין המלך הוא בסך הכל אוהב ישראל ושלכל בילבולי־המוח שלו, הכן והלא למיניהם, יש רק מטרה אחת: להשיב אותנו לשפיות־הדעת.

הרי עכשיו, כאשר הוא גילה, כי כל מה שמ־עניין אותו זה דונם פה ודונם שם, בערבה ובשפך־הירמוך, זה כאילו שהוא אומר, במפורש: אני לא שותף לפיתרון בעיית השטחים הכבושים. הם בכלל לא מעניינים אותי. עליכם לדבר עם בעלי־הם של השטחים האלה, הלא הם הפלסטינים.

אולי עכשיו, סוף־סוף, ייקלט האיתות המלכר־תי ובמקום לדבר גבוהה־גבוהה על האופציה הירי־רנית, תתחיל ממשלת־ישראל, סוף־סוף, במהל־כים לכיוון האופציה האחת האמיתית, האופציה הפלסטינית.

כינרת פוקס, תל־אביב

● ● ●

ילד עם אבן

על דימיון מדהים ומסקנה מתב־קשת מדיכוי בארץ רחוקה.

„כאשר זה מגיע לילדים קטנים, קשה לך לומר לעצמך שילד בן שמונה עם אבן ביד הוא רוצח אכזרי ואוייב של כולנו. אני לא יכול לקבל את זה. הם רק ילדים. מה הם יודעים על המצב שבו הם מעורבים?"

כך ציטט השבוע הניו־יורק טיימס חייל דרום־אפריקאי, שחזר ממשימת „הרגעה" בעיירות השחורות בקירבת יוהנסבורג.

זה היה יכול להיות גם ציטוט מפיו של חייל צה"ל בשטחים הכבושים.

יואב בן־נד, ירושלים

● ● ●

הכיס של שמיר

על גישתו של ראש־הממשלה לש־לום.

באחרונה אין ערב שראש־הממשלה לא ניבט מעל מירקע הטלוויזיה, בשעת השידור של סבטם, כשהוא מופיע במקום זה או אחר ומדבר על חשיבותו של השלום.

אבל, כידוע, שלום, שלום ואין שלום.

זה מזכיר לי מעשה ברבי אחד, באחת מעיירות הגולה, שנהגם לראות, בערב פסח, כיצד אחד מעשירי העיירה, שהיה ידוע בקמצנותו המפליגה, עומד בפתח ביתו ומנער באופן יסודי מאוד את כל בגדיו ואפילו מהפך את כיסי המעילים והמכ־נסיים על־מנת שלא יישאר בהם אף קמצוץ של חמץ (שהימצאותו אסורה, כידוע, בפסח).

פונה אליו הרבי ואומר לו: שמע־נא, לפי ההלכה אתה פטור מלבדוק בכיסיך. שהלא נאמר כי יהודי חייב לבדוק רק „עד היכן שידו מגיעה" והרי ידך תמיד מגיעה רק עד הכיס, ולעולם אינה יורדת לתוכו.

שמואל מלדמן, תל־אביב

● ● ●

הדרך לאודסה

על בדיחה המהלכת בין בכירים בירושלים („אנשים", העולם הזה 6.4.88).

למה לספר על בדיחות נפוצות בווינה, בירת אוסטריה (מעשה באחד שנפטר תוך כדי קיום יחסים עם יצאנית בחדר בקומה ה־17 של בית־מלון והיצאנית המבוהלת מצלצלת לאשתו החוקית של הבר־מינן וזאת מורה לה להטיל את המנוח מבעד לחלון בנימוק העניני ש„אם הוא יכול לדפוק, הוא גם יכול לעוף!").

העולם הזה 2642 (המשך בעמוד 4)